

כס"ד. ש"פ חזי שורה, מבה"ח כסליו, ה'תשתי"ו
(הנחה בלתי מוגה)

פירדו בשלום נפשי מקרב לך כי ברבים היו צמדי², ואיחא בנגורא, אמר הקב"ה, כל העוסק בחורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הצבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לך ולבני מבין האומות. ופירוש הפשוט בה הוא, כפירוש רש"י, שתורה נקראת שלום, כמ"ש³ או יחזק במעווי יעשה שלום לך שלום יעשה לך, ואמר רד"ל⁴ כל העוסק בחורה משיים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה, ונגמ"ח הוא שלום כפשוטו (שלום בין איש לרעהו), וברבים היו צמדי זה המתפלל עם הצבור. והנה, ג' דברים אלו הם הג' קוים שעליהם העולם עומד, כמאד"ד על ג' דברים העולם עומד על התורה על העבודה ועל גמ"ח, שהם אותם ג' הדברים שנזכרו כאן, חורה וגמ"ח, ותפלות שכנגד תמיד⁵ שהי"ע עבודת הקרבנות.

ודענין כזה, דהנה, בחינת עולם (העומד על ג' הקוין) כמו שהזא ארני פז, שוקין זה העולם⁶, ועז"ג שוקין צמודי שיש שהם הששה מדות, ומיוסדים על ארני פז הם המוחין, שהרי"ו למעלה אינו דומה לכמו שהזא למטה, שלמטה היסוד הוא תחת הכנין, משא"כ למעלה היסוד הוא למעלה במאד"ג מהבנין, שמהיסוד נשתלשל הכנין, וכיין שהעולם הוא

- 5) סנהדרין צט, ב. וראה לקו"ת ס"פ מטות.
- 6) ראה רשב"א ודו"א מדרש"א ברכות שם. אה"ת (יהל אור) לתהלים עה"פ (פ' ר"ו ואילן).
- 7) אבות פ"א מ"ב.
- 8) ברכות נו, א"ב.
- 9) שר"ש ה, טו.
- 10) ויק"ר ספכ"ה, וראה אה"ת (יהל אור) ע' נא.
- 11) ראה פד"ס שער נב (שער ערכי הכינינים) ערך יסוד.
- 12) במאמר וע"ח כאן הוצע"ג: ועמ"ש ברי"ה ויטע אשל רע"ח [מה"מ מרע"ח ע' סו].

לנו השמימה, שהוא ראשי תיבות מילה וסופי תיבות זוי"ט¹, דזה שמילה היא ראשי תיבות והיי' הוא סופי תיבות הוא לפי שמילה היא למעלה מהוי'. אבל ככרי שתה"י המשכת הגילוי שלמעלה מהשתלשלות ע"י המילה, צריך להיות תחלה השלימות דהשתלשלות, כמאד"ד² כרי שיעבור עליו שבת אחת, דשבת הוא השלימות דהשתלשלות ועי"ז אפשר להגיע להגילוי שלמעלה מהשתלשלות (מילה בשמיני). ויש לומר, דזהו מ"ש³ התהלך לפני והי' תמים, שבמתלה צריך להיות והי' אותיות והי' ועי"ז באים אח"כ לכוונת תמים, הגילוי שעי" מילה. ולכן אומרים קודם הברית הפסוק אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך נשכבה בטוב ביתך קדוש היכלך [וגם בלילה שלפני הברית (שאו הוא התחלת ההכנה להברית) נוהגים ללמוד מאמר הזור ע"פ זה⁴], כי העבודה ברי' הענינים שבפסוק זה שהם כנגד ד' העולמות וד' אותיות שם היי' היא ההכנה והכלי להגילוי שלמעלה מהשתלשלות.

- 1) ראה ד"ה פדה בשלום תרע"ח (סה"מ תרע"ח ע' צב ואילן). תשי"ז — נדפס בקונטרס קיט (י"ט כסלו שנה זו (תשתי"ז)).
- 2) לאח"ז בסה"מ תשי"ז ע' 201 ואילן — בתוספת הערות וציורי פ"מה מבי"ק אדמו"ר שליטי"א (כמה מהם נשתקו להלן), וכשהז"ג להצרה הראשונה שם: "צנתת החתונות דש"ק מברוך כסליו ה'תשס"ז, ואמר ג"כ מאמר זה" (וראה גם אג"ק ח"י"פ ריש ע' צב, וע' קלה).
- 3) תהלים נה, יט.
- 4) ברכות ה, א.
- 5) ישעי' כז, ה.
- 1) תקי"ז תקי"ן כב (סה"ב, ב. סו, א). תקי"ן ע' (קלא, רע"א).
- 2) ראה זח"א מר, א (ברע"ט), ויק"ר פכ"ז, י. וראה לקו"ת תוריע שם כא, א.
- 3) לך לך יז, א.
- 4) כמבואר בסידור בית יעקב (לחז"ש עמדין). ובכ"מ.

לכן שחישת הקרובות הוא בצפון דוקא, קו הגבורות, כי הנתנת כח על היצורה דהעלאה צריכה להיות בתגבורת דוקא, ותגבורת זו היא אחרונה ולעילא על העבודה דאחרונה דלחמא. וכמו"כ הוא בעבודת התפלה שבנגד תמידין תקנום, ותפלה הוא ג"כ כח"י קו השמאל, כדאימא במדרש²¹ ע"פ²² והמים להם חומה מימינם ומשמאלם, מימינם זה תורה ומשמאלם זה תפלה, וקאי על האהבה כרשפי אש שהו"ע הגבורה, דמים הוא כח"י חסד, ואש (אהבה) כרשפי אש) הוא כח"י הגבורה, שהרי המים הם בקרירות ונמשכים קימצא קימצא, משא"כ האש הוא בתגבורת, ורשפי אש האהבה רקדשה מכלה את דנפש דלע"ז ונה"ב, דאש אכלה אש²³, כדאימא בזה"ש²⁴ שהאש רקדשה מכלה את ההנהולין כישין ואותרות הרעים. ובפרטיות יש בזה ב' ענינים, ותיחת הדמים וההנהולין רעים, הנה ותיחת הדמים ונה"ב נהפך לטוב, והנהנהולין כישין נכלים לגמרי ע"י האש ורקדשה. ואין זה סותר למ"ש במק"א²⁵ (וכרך חיים²⁶) שהעברת האותרות רעים הוא ע"י העבודה דחומת בת ציין הורידי כנחל דמערה²⁷, לפי שזהו ג"כ מכה"י אש הגבורה, כי הדמעות באים מצד כיוון המותרות²⁸, שזהו כסיבת הגבורות.

ג) אמנם כל זה הוא ענין התגבורת שכגבורות, אך כאמור יש בזה גם ענין הצמצומים שכגבורות. וכמו בגבורות גשמים, שעם היותם ענין התגבורת, מ"מ יש בזה גם ענין הצמצומים²⁹, כמאוד³⁰ כל טיפה וטיפה כראתי לה דפוס בפני עצמה כו', והיינו, דכיון שהגשמים הם בתגבורת כיותר, לכן צריכה להיות המשכתם ע"י צמצום דוקא. וכמו"כ יורכ גם כעבודת התפלה, שמלכד ענין התגבורת שהו"ע האהבה כרשפי אש, יש בזה גם ענין הגבורות כפשוטו, שזהו שבתפלה צריך להיות ממארי דחושבנא³¹, להמתנגן כמעמדו ומצבו כו', וע"ז יגיע לבחי' נעלת כיותר, כמ"ש³² שמאלו תחת לראשי, שע"י עבודתו כקו השמאל

21) מכלילת פיה.
22) בשלח יד, כט.
23) ראה יומא כא, ב.
24) ראה זורח ח"א סד, ב. ח"ב רסח, ב.
25) ר"ה וייעמוד העם, תרג"ח [סה"מ]
תרג"ח ע' קפ"ה ואילן] ועוד. וראה תוס' כט, יז.
א רד"ה שמן וקטורת תרע"ז [סה"מ עזר"ת ע' 17]
קטו ואילן.
26) ראה דרך חיים ת, א. וראה גם סה"ש (32) שה"ש ב, יג.
27) חש"ב ע' 137.
28) א"ח ב, יח.
29) ראה שפיר אורה ד"ה וקבל היחורים פ"ה וי"ט, דרך חיים יד, ז.
30) ראה לקו"ת וסידור שצוינו בהערה ח"ב סז, סע"א.
31) ראה זורח קעת, א.
32) שה"ש ב, יג.

בחי' מדרת, הרי מוכן שיסוד העולם הוא בחי' המוחין, ישהמוחין הם למעלה מהמדות ויסודם. והנה על שלשה דברים העולם עומד, שעמידת העולם הוא על ידי המשכת המוחין בהמדות, כי המוחין הם יסודם של המדות, ועל ידם עומד העולם, והמשכת המוחין במדות היא על ידי ג' הקיום דתורה עבודה וגמ"ח. והנה, כיון שהסדר הוא שבחחלה צריך להיות העלאה מלמטה למעלה ואחרי ההעלאה באה המשכת, לכן הסדר כג' הדברים שפועלים המשכת המוחין במדות הוא, שבחחלה הוא קו העבודה, דעבודת הקרובות הו"ע העלאה מלמטה למעלה, ולאחרי ההעלאה באה המשכת ע"י הקו דגמ"ח, שע"י הגמ"ח שהוא כללות המצוות נעשית המשכת המוחין, ותיקו ההמשכה היא ע"י התורה שהיא כקו האמצעי, והיינו, שגמ"ח ותורה ענינם המשכה, אבל ההמשכה שע"י התורה היא נעלית יותר מההמשכה שע"י גמ"ח, כי התורה ענינה המשכת מוחין פנימיים ועצמיים, היינו, לא מוחין שבמדות, כי אם מוחין פנימיים ועצמיים.

ב) וכליאו הענין, דהנה, כקו העבודה (שהו"ע התפלה) כתיבני עולה תמיד העשירי, דהתמיד הוא עיקרי הקרובות³³ ששחישתן בצפון דוקא קדשים שחישתן בצפון³⁴. וצריך להבין מדוע שחישתן בצפון דוקא שהוא קו הגבורות. אך הענין הוא³⁵, ששחישתן בצפון שהוא קו הגבורות אינו ענין הצמצומים שבגבורה, אלא אדרבה, שהו"ע התגבורת החיות, וכמו גבורות גשמים שיורדין בגבורה³⁶, שזהו מקור ההשפעה בעולם. ועד"מ באדם למטה כתיב³⁷ כי הדם הוא הנפש, הרי אף שהדם הוא מהגבורות מ"מ, ע"י הדם דוקא הוא המשכת החיות, וענין הגבורות שבוה הוא תגבורת החיות. וכמו"כ באדם גופא כתיב³⁸ מי שנותנינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה, ואימא במארא³⁹ כיון דאיפליג אפליג, הרי שהפלטת התגבורת החיות הוא מהגבורות דוקא. וכמו"כ יורכ בענין עבודת הקרובות, ששחישתן בצפון הו"ע התגבורת, והיינו, דכיון שעבודת הקרובות היא באופן של העלאה, והעלאה היא עבודה גדולה יותר מהעבודה דהמשכה, כמאמר העולם ארוך איז שווערער ווי אראָפּ,

13) פניחוס כח, יג.
14) ראה תוס' וישב כט, ג. שפיר אורה ג. סידור (עם דא"ח) סא, ד. ובכ"מ.
15) זכח"ה בסת"ל פכ"א.
16) ראה ג"כ אה"ח בראשית רפג, ב.
17) ראה תענית ב, א. לקו"ת ואחתון יג.
18) פ' ראה יב, כג.
19) תהלים ע, י.
20) גיטין כח, א.
33) וראה גם סה"ש (32) שה"ש ב, יג.
34) וראה גם סה"ש (32) שה"ש ב, יג.
35) וראה גם סה"ש (32) שה"ש ב, יג.
36) וראה גם סה"ש (32) שה"ש ב, יג.
37) וראה גם סה"ש (32) שה"ש ב, יג.
38) וראה גם סה"ש (32) שה"ש ב, יג.
39) וראה גם סה"ש (32) שה"ש ב, יג.

הו"י ש"גפ"ש, יובן מהחבירה דטהורה היא, דטהורה היא קאי על הנשמה כמו שהיא באצילות, וכאצילות מאיר בחי' חכמה, כמאמר⁶⁴ אבא עלאה מקנא באצילות, אך מעלת האצילות אינה מצד החכמה בלבד, אלא כדאיחא בע"ח⁶⁵ שאו"ס מתלבש בחכמה דא"ק, וכמו שהיא מתלבש בחכמה דא"ק מתלבש בחכמה דאצילות ומאיר בכל האצילות, שזוהו הפירוש דאבא עילאה מקנא באצילות. וכמו"כ יובן ביאר ענין היי"ד דשם הו"י שבנפש, שהיי"ד הוא בחי' חכמה, דחכמה הוא בחי' ראי', כמאמר⁶⁶ אידוהו חכם הרואה, דההפרש בין שמיעה לראי' הוא, שבשמיעה אפשר לטתור אותו, ומכ"ש שאפשר שיפעל אצלו חלישות, משא"כ בראי', הנה כאשר הוא רואה את הדבר אזי לא שייך שיפעל אצלו חלישות כלל כמה שרואה ומכ"ש שלא שייך שיסתרו אותו, ולכן הנה הביטול הכא מצד הו"י הוא ביטול עצמי שאין בו שום שינוי ושום חלישות כלל. וזהו בחי' איתן שבנשמה, שיש בזה ג' פירושים⁶⁷. איתן הוא מלשון חוזק (שטא"ק), ולהיותו עצמי לכן אין בו שום שינוי ושום חלישות כלל. וגם פירושו איתן הוא מלשון קשה (האָרַט), שהוא החזק לעמוד נגד כל מונע ומעכב, ולהיותו בביטול עצמי, אזי לא נוגע לו כל מציאותו, והוא כדבר הודך העומד בפני הקשה, דסוכ"ס הנה המונג מתבטל ומציאותו נשאר. וגם איתן הוא מלשון ישן, שזוהו מ"ש⁶⁸ עם המלך במלאכתו ישבו שם, ואמרו ר"ל⁶⁹ במי נמלך בנשמותיהם של צדיקים, ומחשבתם של ישראל קדמה לכל דבר⁷⁰, משא"כ המלאכים שנבראו בשני או בחמישי⁷¹, והנשמות קדמו כו', שזוהו איתן מלשון ישן. וכל זה הוא בחי' היי"ד שבנפש, שהוא הכיטול עצמי שמצד עצם הנשמה. אמנם, כיון שכוה"י היי"ד הוא נקודה בלבד, אין זה מספיק, אלא צריך להיות גם בחי' אות ה"א דשם הו"י שבנפש, שזוהו"ע ההבחנות והכנה והשגה כו'. אך גם הה"א בלבד אינו מספיק, וצריך שיאיר היי"ד בהה"א. וע"ד משל בהשכלה, שצריך שהנקודה תשמור את החשמה, וכאשר לא תהי' אצלו הנקודה אזי ילך בדרך עקלתון, ולכן בהכרח שהנקודה תשמור את החשמה, וכמו"כ הוא גם בעבודה, שצריך שכוה"י איתן שבנשמה יאיר בההשגה, וזהו"ע נקודה

64 רמ"ש לוח"ב וק"ב, תר"א משפטים [נדרפס גם באג"ק אדמו"ר מוה"ר"צ ח"ג ע"י עת"א. סה"מ תרצ"ו ע' 119. וש"י. שלה].
 65 שער ג' — סוד אצילות — פ"א.
 66 אמור לב, א.
 67 תמור לב, א.
 68 דברי הימים א' ד, כג.
 69 ב"ר פ"ח, ו. ועוד.
 70 שם פ"א, ד.
 71 שם ג, פרקי דר"א רפ"ד. ספר הבהיר לרובו חזקן — בקונטרס לימוד החסידות פ"ג

ד) **ורגלה** כל הג"ל הו"ע ההצלחה שבקונבנות, אך הקורבן הו"י נקרב ע"י הכהן דוקא, כהן איש החסד⁵⁰, דעיקר הכוונה שבהעלאת הקורבן הוא בשביל ההמשכה דוקא, וההמשכה היא ע"י קו הגמ"ח, דגמ"ח הוא כללות המצוות שהם המשכות וגילוי אלקות, וזהו שהמצוות נקראים שלוחים, כמאמר⁵¹ ככדו המצות שהם שלוחי, ושלוחו של אדם כמותו⁵². אך עיקר ההמשכה היא ע"י התורה שהיא בקו האמצעי, והיינו, שההמשכה שע"י התורה הוא המשכה נעלית יותר, כי ההמשכה שע"י גמ"ח, קו הימין, הנה קו הימין מגיע בחיצוניות הכתר, אבל החזרה שהיא קו האמצעי, הרי זה מגיע בפנימיות הכתר, והמשכת המוחזק שמצד החזרה הו"ע המשכת מוחזק פנימיים ועצמיים. והענין בזה, דהנה אמרו רי"ל⁵³ בעשרה מאמרות נברא העולם, וידוע שעשרה מאמרות הם העשר ספירות, שבהן נכללים גם המוחזקין, וכפרט לפי מ"ש במדרש⁵⁴ ובהו"ה⁵⁵ שעשרה מאמרות מכוננות כנגד עשרת הדברות שהוא כולו מוחזקין, וא"כ ישנו ענין המוחזק גם מצד הכריאה עצמה, ומ"מ אין זה מספיק, כמאמר⁵⁶ תנאי התנה הק"ב"ה במעשה בראשית אם יקבלו ישראל את תורתו דוקא, והיינו שההתחלות דתורה הוא שעל ידה הוא המשכת מוחזק פנימיים ועצמיים, היינו, לא המוחזק היישיכים אל המדות, כי אם מוחזק פנימיים ועצמיים.

ה) **וכיאר** ענין המשכת המוחזק בעבודה, הנה כתיב⁵⁷ כי חלק הו"י עמו, ונשמות ישראל הם חלק אלקה ממעל ממש⁵⁸, וכתיב⁵⁹ בניס אתם להו"י אלקיכם, וכל זה ניתן בפנימיות, כמ"ש⁶⁰ פנים בפנים דכ"ר הו"י עצמם, דכאור"א מישראל יש שם הו"י שבנפשו בפנימיותו, וזהו"ע ד' אותיות דשם הו"י שבנפש⁶¹, שהם כנגד ד' הבחי' דטהורה בראתה יצרתה ונפתחה. ואף שאמרו רי"ל⁶² חמשה שמות יש לה, הרי בכללות הם ד' מדריגות נפש רוח נשמה ונשמה לנשמה, שכוללת בחי' חי' ויחידה⁶³, ושני בחי' אלו נרמזות באות יו"ד וקוצו של יו"ד. וכיאר ענין היי"ד דשם

50 זח"א ותו, ב.
 51 תחומא ויגש עה"פ [מן] ואת יתווד. להעיר מלקו"ת ויקרא א, ג. (דערת כ"ק אדמו"ר שליט"א).
 52 קידושין מא, ב. וראה לקו"ת שם א, ג. א.
 53 אבות רפ"ה.
 54 פסיקתא רבתי פ"א.
 55 ח"ג יא, טע"ב.
 56 ראה שבת פת, א. ע"ג ג, א.
 57 באזינו לב, ט.
 58 תניא רפ"ב.
 59 פ' ראה יד, א.
 60 ואחזקו ת, ד.
 61 ראה ערבי' לקו"ת ר"ש ראה ד"ה נעשת תג שבויעות חסיד"י. ד"ה ארי"ל בכל יום תפ"ח, ועוד.
 62 ב"ר פ"ח, ט.
 63 ראה זח"א עט, ב.
 64 אבות רפ"ה.
 65 פסיקתא רבתי פ"א.
 66 טע"ב.
 67 ראה שבת פת, א. ע"ג ג, א.

כס"ד. ש"פ וישלח, ח"י כסלי, ה'תשס"ז
(הנחה בלתי מוגה)

ויצרב נסע סכורה ויכן לו בית ולמקנהו עשה סכורה. ומבאר רבינו הזקן במאמרו ר"ה זה (שנדפס בכונה ירושלמי²), וישנו גם בכיכיל כתי"י³, שענין זה יובן ע"פ מ"שי טעמה כי טוב סחורה לא יכבה בלילה ונה.

ב) ויהצניץ בזה, דהנה יש ב' מיני אהבות, אהבה רכה, ואהבת עולם. אהבת עולם היא מה שהאדם לוקח בהתבוננות מן העולם, והיא כתי" ממכ"ע, כי ככל נקודה ונקודה שיש בעולמות יש אלקות המחי' אותה. ואהבה רכה היא בלא דעת והבנה, והיא כתי" סוכ"ע, שהיא למעלה מהעולמות, שאם הי' נכנס בעולמות לא הי' יכולים לסובלן.

ורגלה הענין דאהבת עולם, שהאדם עובד את השי"ה ככל נקודה שבעולם, כלל גם את המאכלים שאדם אוכל, וכל מיני הצטרות האדם, שהם לכאורה למטה מהאדם, שהם דומם צומח וחי, והאדם הוא מדבר, וא"כ, אין אפשר שמדבר יקבל חיות מדצ"ח. אך מ"מ, ביזן שאנו רואים שהאדם מקבל חיותו מהם, א"כ בוודאי שרשם ממדידגה עליונה מן האדם⁴, ומה שירדו כ"כ למטה הוא לפי שטרף מעשה במחשבה תחלה⁵ [וכידועי שכל הגבורה יותר יורד למטה מטה יותר]. וכאשר האדם אוכל אותם אזי מעלה אותם אל שרשם [ומשמעות הדברים היא, שכוחות רבינו הזקן לבאר הטעם שהאדם צריך להעלות את המאכלים, אף ששרשם ממדידגה עליונה מן האדם. ועל זה מבאר שכנין שירדו למטה, זקוקים הם להאדם האוכל אותם, שענין מעלה אותם לשרשם]. אך ענין זה הוא כאשר האדם מוסר נפשו לה', שאינו לוקח לעצמו כלום והוא למעלה מן העולם, ואז הנה ע"י אכילתו, שמוזה נעשה דם וכשר, וככה זה עובר את השי"ת, מעלה את המאכלים לשרשם.

1) פרישתנו (וישלח) לג, יד.
2) ט"ז צו. ולאח"כ ב"מאמרי אוד"י.
3) וסמנו ב"מאמרי אוד"י הקצורים" שם.
4) וראו בתחילת השיחה שלאותי המאמר (ת"מ חטי"ע 238).
5) משל לא, יח. (4)

בהיכלא¹. וכתיבת וא"ו רשם הוי' שבנפש הוא ענין המזיית, ששח ימי בראשית והיום שאחריהם, ולידת המדות היא לאחרי התעלמות המוחין וקרא, דכאשר המוחין הם בגילוי אזי לא יהי' התעוררות המדות, כי אם כשהמוחין מתעלמים דוקא, וכיין שלידת המדות היא לאחר התעלמות המוחין, לכן אפשר להיות ניקת החיצונים מהמדות, כמ"שי² לא יתפנין כסיל בתבונה³ כי אם בהתגלות לבו, ולכן צריך להמשיך בחי' התכונה בהמדות, כידוע⁴ בענין נטילת ידיים דכייך שמסופי האצבעות יכרל להיות ניקה, כמ"ש ביה"ר⁵ דכסופרהא אחידן, לכן צריך ליטול על הידיים מי התכונה. וזהו מ"שי⁶ וצדקה כנחל איתן, ומבאר בתנאי⁷ שנחל איתן הוא המשכת בחי' איתן בהמדות שכלב. וה"א אחרונה דשם הוי' שבנפש הוי' תושבע"פ, דעם הזיתה בהבנה והשגה, בחי' מוחין, מ"מ, כיין שנתלכשה כרכרים גשמייים וטענות של שקר, הרי היא בבחי' אילנא דטרי"ר⁸, ואפשר להיות מזה ניקה כרי, ולכן צריך להמשיך בה בחי' איתן דוקא.

ו) וידון פרה בשלום נפשי, אמר הקב"ה כל העוסק בתורה ונגמ"ח ומתפלל עם הצבור כאילו פדאני לי ולבני מביך האומות, דהנה, הקב"ה קאי על בחי' ז"א, לי ולבני הוא בחי' ז"א ומלכות, דכינו הם כנסת ישראל, דכל ישראל בני מלכים הם⁹. וכח"י זו (ז"א ומלכות) הרי אפשר שתהי' ניקה כרי, שזהו"ע הגלות, והפני" היא ע"י המשכת המוחין. וזהו אומר כל העוסק בתורה ונגמ"ח ומתפלל עם הצבור, שענין נעשה המשכת המוחין, דכתחלה הוי"ע התפלה, קו העבודה, שהו"ע ההעלאה, ויש על זה נתינת כח מלמעלה (כנ"ל), כמ"שי¹⁰ אלה תולדות יצחק בן אברהם, ואח"כ הוי"ע המשכת ע"י גמ"ח, ועיקר המשכת המוחין היא ע"י התורה שהו"ע המשכת מוחין פנימיים וצמייים. ועי"ז נעשה הפריי בבחי' ז"א ומלכות, שנעשה בהם פריי בשלמות.

72) ראה זח"ג א. א. זח"ב קפ. א. תקוני של"א פ"ב.
זחר ת"ח (יט), א. תכ"ח (עב. ב).
73) משל יח. ב.
74) ראה לקי"ח במדבר צ. א.
75) ראה סידור (עם דא"ח) שעז נטי" [ק].
ג ואילן. דרך מצותך מצות נטי" [סנ], א. שבת סז. א. זח"א כ"ג. ב.
81) תולדות כתי. יט. וראה תרי"א תולדות ואילן.
76) ראה זח"ב רת. ב. ע"י שמ"ט פ"ד, יד. ג.